

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

จากการวิจัยธุรกิจท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครพอสรุปผลได้ดังนี้ คือ

ก. ลักษณะทั่วไปของธุรกิจท่องเที่ยว

๑. จำนวนธุรกิจท่องเที่ยวตามประเภทของการจดทะเบียน ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จำนวน ๒๐ ราย (ร้อยละ ๗๕.๐๐) มีการจดทะเบียนในรูปของบริษัทจำกัด ลำดับรองลงมาได้แก่ธุรกิจท่องเที่ยวที่จดทะเบียนในรูปของห้างหุ้นส่วน จำนวน ๑๗ ราย (ร้อยละ ๖๖.๖๖) และมีธุรกิจท่องเที่ยวเพียง จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๑๑.๓๓) ที่จดทะเบียนในรูปของบุคคลคนเดียวเป็นเจ้าของ

๒. ทุนจดทะเบียนของธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน ๓๔ ราย (ร้อยละ ๘๖.๖๖) มีทุนจดทะเบียนระหว่าง ๕๐๐,๐๐๑ ถึง ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ลำดับรองลงมาได้แก่ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีทุนจดทะเบียนระหว่าง ๑๐๐,๐๐๐ ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๓๒ ราย (ร้อยละ ๘๐.๐๐) และธุรกิจท่องเที่ยวที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๔ ราย (ร้อยละ ๓๖.๖๖)

๓. ลักษณะการถือหุ้นของธุรกิจท่องเที่ยวที่เป็นของคนไทยล้วน จำนวน ๒๐ ราย (ร้อยละ ๗๕.๐๐) สำหรับธุรกิจท่องเที่ยวที่คนไทยมีส่วนร่วมถือหุ้นส่วนกับชาวต่างประเทศมากกว่าร้อยละ ๕๐ จำนวน ๑๖ ราย (ร้อยละ ๖๖.๖๖) และธุรกิจท่องเที่ยวที่เป็นของชาวต่างประเทศล้วน จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๖.๖๖) คือ ชาตินิวกินี และเบลเยียม สำหรับธุรกิจท่องเที่ยวที่ชาวต่างประเทศมีส่วนร่วมมากกว่าร้อยละ ๕๐ จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๖.๖๖) คือ ชาตินิวซีแลนด์ และสเปน

๔. แสดงรายได้ของธุรกิจท่องเที่ยวอยู่ระหว่าง ๑๐๐,๐๐๐ ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๑๑.๓๓) รายได้ ๕๐๐,๐๐๑ ถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๒

ราย (ร้อยละ ๒.๕๐) รายได้ ๑,๐๐๐,๐๐๑ ถึง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๔ ราย (ร้อยละ ๕.๐๐) รายได้มากกว่า ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๓.๕๐) และจำนวน ถึง ๒๕ ราย (ร้อยละ ๔๑.๒๕) ที่ไม่ยอมตอบคำถามข้อนี้เพราะถือว่าเป็นความลับของธุรกิจ

๕. ระยะเวลาของการเปิดดำเนินการธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวที่เปิดดำเนินการในช่วงระยะเวลา ๒ ถึง ๑๐ ปี จำนวน ๓๘ ราย (ร้อยละ ๔๓.๕๐) เปิดดำเนินการน้อยกว่า ๕ ปี จำนวน ๒๒ ราย (ร้อยละ ๒๕.๕๐) เปิดดำเนินการมากกว่า ๑๕ ปี จำนวน ๑๔ ราย (ร้อยละ ๑๖.๕๐) และเปิดดำเนินการระหว่าง ๑๑ ถึง ๑๕ ปี จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๓.๕๐)

๖. จำนวนพนักงานของธุรกิจท่องเที่ยวที่มีอยู่ระหว่าง ๑ - ๒๐ คน จำนวน ๕๘ ราย (ร้อยละ ๖๖.๕๐) จำนวนพนักงานตั้งแต่ ๒๑ - ๔๐ คน จำนวน ๘ ราย (ร้อยละ ๑๐.๐๐) มีจำนวนพนักงานตั้งแต่ ๔๑ - ๖๐ คน จำนวน ๑๐ ราย (ร้อยละ ๑๒.๕๐) มีจำนวนพนักงานตั้งแต่ ๖๑ - ๘๐ คน จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๕๐) มีจำนวนพนักงานตั้งแต่ ๘๑ ถึง ๑๐๐ คน ไม่มี มีจำนวนพนักงานมากกว่า ๑๐๐ คน จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๕๐)

๗. ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีมัคคุเทศก์จำนวนระหว่าง ๑ ถึง ๕ คน จำนวน ๓๐ ราย (ร้อยละ ๓๔.๕๐) มีจำนวนมัคคุเทศก์ระหว่าง ๖ ถึง ๑๐ คน จำนวน ๑๕ ราย (ร้อยละ ๑๘.๗๕) มีจำนวนมัคคุเทศก์ระหว่าง ๑๑ ถึง ๑๕ คน จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๓.๕๐) มีจำนวนมัคคุเทศก์ระหว่าง ๑๖ ถึง ๒๐ คน จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๔.๓๕) มีจำนวนมัคคุเทศก์มากกว่า ๒๐ คน จำนวน ๑๐ ราย (ร้อยละ ๑๒.๕๐) และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๑๒ ราย (ร้อยละ ๑๕.๐๐)

๘. ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีมัคคุเทศก์ซึ่งเคยผ่านการอบรมด้านการเป็นมัคคุเทศก์แล้ว จำนวน ๒๔ ราย (ร้อยละ ๒๘.๐๐) ส่วนธุรกิจท่องเที่ยวที่มีมัคคุเทศก์ไม่เคยผ่านการอบรมด้านการเป็นมัคคุเทศก์ จำนวน ๔ ราย (ร้อยละ ๕.๐๐) และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๑๒ ราย (ร้อยละ ๑๕.๐๐)

๙. สมาคมการค้าที่ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นสมาชิกมี สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว จำนวน ๔๘ ราย สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวแพซิฟิก จำนวน ๒๐ ราย สมาคมประชาชาติ

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ค่านการท่องเที่ยว จำนวน ๑๘ ราย สมาคมไวยาต้า จำนวน ๑๔ ราย สมาคมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน ๖ ราย สมาคมมัคคุเทศก์ จำนวน ๒ ราย สมาคมอุตสาหกรรมไทย จำนวน ๒ ราย สมาคมอื่น ๆ จำนวน ๕ ราย เช่น สมาคมพ่อกาไทย สมาคมของสายการบินต่าง ๆ และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๗ ราย

๑๐. ชุทธิจท่องเที่ยวที่ได้รับความช่วยเหลือจากสมาคมการค้าในค่านการแจ้ง ขาวสารการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จำนวน ๓๑ ราย ได้รับความสะดวกในการรับ นักท่องเที่ยวที่ท่าอากาศยาน จำนวน ๒๑ ราย อำนวยความสะดวกในค่านการตลาด จำนวน ๑๖ ราย มีการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิก จำนวน ๑๕ ราย เป็นตัวแทน ติดต่อกับหน่วยราชการและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ จำนวน ๑๓ ราย จัดการอบรมให้ แก่สมาชิก จำนวน ๑๒ ราย ให้คำแนะนำปรึกษา จำนวน ๑ ราย ไม่ตอบคำถาม จำนวน ๔ ราย

๑๑. แผนกต่าง ๆ ที่ชุทธิจท่องเที่ยวทั่ว ๆ ไปควรมีนั้น คำตอบคือแผนกท่องเที่ยว จำนวน ๕๖ ราย แผนกการตลาด จำนวน ๒๖ ราย แผนกการเงิน จำนวน ๒๕ ราย แผนก ขยายบัตรโดยสารเครื่องบิน รถไฟ ฯลฯ จำนวน ๒๓ ราย แผนกสิ่งจ้องที่พัก จำนวน ๒๐ ราย แผนกบริหารทั่วไป จำนวน ๑๗ ราย แผนกยานพาหนะ จำนวน ๑๒ ราย แผนกอื่น ๆ เช่น แผนกการวางแผนรายการท่องเที่ยว แผนกประชาสัมพันธ์ ฯลฯ จำนวน ๑๖ ราย ไม่ตอบ คำถาม จำนวน ๒ ราย

ข. ลักษณะการดำเนินงาน

๑. การดำเนินกิจการของชุทธิจท่องเที่ยว ชุทธิจท่องเที่ยวที่นำนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศมาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน ๘๒ ราย (ร้อยละ ๘๒.๕๐) จัดท่องเที่ยว ทั้งนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและนักท่องเที่ยวที่จะไปต่างประเทศ จำนวน ๒๘ ราย (ร้อยละ ๓๕.๐๐) จัดท่องเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปต่างประเทศ จำนวน ๕ ราย (ร้อยละ ๑๑.๒๕) และจัดท่องเที่ยวเฉพาะในประเทศอย่างเคียว จำนวน ๑ ราย (ร้อยละ ๑.๒๕)

๒. จำนวนลูกค้าผู้ใช้บริการของชุทธิจท่องเที่ยวระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๔

ธุรกิจท่องเที่ยวที่ตอบว่าจำนวนลูกค้าที่ใช้บริการเพิ่มขึ้น จำนวน ๓๒ ราย (ร้อยละ ๔๐.๐๐) ลูกค้าที่ใช้บริการลดลงมา จำนวน ๒๑ ราย (ร้อยละ ๒๖.๒๕) ส่วนผู้ตอบคำถามว่าลูกค้าใช้บริการคงเดิม จำนวน ๒๔ ราย (ร้อยละ ๓๐.๐๐) และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๑ ราย (ร้อยละ ๑.๒๕)

๓. กลุ่มประเทศของลูกค้าผู้ใช้บริการ ลำดับแรกคือกลุ่มประเทศยุโรป จำนวน ๕๓ ราย อันดับสองคือกลุ่มประเทศอาเซียน จำนวน ๓๒ ราย อันดับสามคือกลุ่มประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน ๒๗ ราย อันดับสี่คือประเทศญี่ปุ่น จำนวน ๒๔ ราย อันดับห้าคือประเทศออสเตรเลีย จำนวน ๑๗ ราย อันดับหกคือกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง จำนวน ๑๒ ราย

๔. รายได้ของธุรกิจท่องเที่ยวที่มาจากการจัดท่องเที่ยว จำนวน ๖๕ ราย (ร้อยละ ๘๑.๒๕) มาจากการจำหน่ายบัตรโดยสารเครื่องบิน จำนวน ๑๒ ราย (ร้อยละ ๑๕.๐๐) มาจากการทำหนังสือเดินทางและวีซ่า จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๓.๗๕)

๕. จำนวนของธุรกิจท่องเที่ยวใน พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๔ ธุรกิจท่องเที่ยวผู้ตอบว่าจำนวนธุรกิจท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จำนวน ๖๖ ราย (ร้อยละ ๘๒.๕๐) ตอบว่าเท่าเดิม จำนวน ๑๔ ราย (ร้อยละ ๑๗.๕๐)

๖. การมีรายได้ในการท่องเที่ยวของกิจการเอง จำนวนธุรกิจท่องเที่ยวที่มีรายได้เองในการท่องเที่ยว จำนวน ๕๑ ราย (ร้อยละ ๖๓.๗๕) ไม่มีรายได้เอง จำนวน ๒๘ ราย (ร้อยละ ๓๐.๐๐) และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๕ ราย (ร้อยละ ๖.๒๕)

๗. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสะดวกในการตั้งธุรกิจท่องเที่ยวและการเลิกกิจการได้ง่าย ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จำนวน ๖๖ ราย (ร้อยละ ๘๒.๕๐) เห็นว่ายังไม่เหมาะสม และที่เห็นว่าเหมาะสมแล้ว จำนวน ๑๑ ราย (ร้อยละ ๑๓.๗๕) ส่วนผู้ไม่ตอบคำถามมี จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๓.๗๕)

ค. อิทธิพลต่าง ๆ ที่มีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยว

๑. ผลกระทบจากการที่ค่าครองชีพสูงขึ้นต่อจำนวนลูกค้า ธุรกิจท่องเที่ยวที่ตอบว่าทำให้จำนวนลูกค้าเพิ่มขึ้น จำนวน ๑๑ ราย (ร้อยละ ๑๓.๗๕) ค่าครองชีพสูงขึ้นจำนวนลูกค้าลดลง จำนวน ๓๖ ราย (ร้อยละ ๔๕.๐๐) และจำนวนลูกค้าเท่าเดิม จำนวน ๓๒ ราย

(ร้อยละ ๔๐.๐๐) ไม่ตอบคำถาม จำนวน ๑ ราย (ร้อยละ ๑.๒๕)

๒. ธุรกิจท่องเที่ยวต้องการให้รัฐบาลช่วยเหลือในอันดับแรกคือ อำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว จำนวน ๖๔ ราย อันดับสองคือบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวและโบราณสถาน จำนวน ๓๕ ราย อันดับสามคือส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๓๔ ราย อันดับสี่คือการประชาสัมพันธ์ จำนวน ๒๓ ราย อันดับห้าคือลดภาษีการค้า จำนวน ๑๓ ราย อันดับหกคือปรับปรุงสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า ถนน จำนวน ๓ ราย อันดับเจ็ดคือกำจัดธุรกิจท่องเที่ยวที่ไม่ได้มาตรฐาน จำนวน ๑ ราย

๓. การให้มีกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนควบคุมธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จำนวน ๖๔ ราย (ร้อยละ ๘๕.๐๐) ต้องการให้มีกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนควบคุม แต่จำนวน ๑๐ ราย (ร้อยละ ๑๒.๕๐) ไม่ต้องการให้มีการควบคุม และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๕๐)

๔. ผู้ที่ควรมีหน้าที่ควบคุมธุรกิจท่องเที่ยวโดยตรง ธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน ๔๓ ราย (ร้อยละ ๕๓.๓๕) มีความเห็นควรให้สมาคมเป็นผู้ควบคุม จำนวน ๒๕ ราย (ร้อยละ ๓๖.๒๕) ให้รัฐบาลเป็นผู้ควบคุม และจำนวน ๔ ราย (ร้อยละ ๑๐.๐๐) ไม่ตอบคำถาม

๕. ธุรกิจท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่เจริญเท่าที่ควร ปัญหาอันดับแรกคือความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จำนวน ๔๓ ราย อันดับสองคือสถานการณ์บ้านเมืองไม่สงบ จำนวน ๒๐ ราย อันดับสามคือสภาวะเศรษฐกิจ จำนวน ๑๕ ราย อันดับสี่คือความไม่สะดวกที่เกิดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล จำนวน ๑๐ ราย อันดับห้าคือความไม่ได้มาตรฐานของผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยว จำนวน ๙ ราย อันดับหกคือแหล่งท่องเที่ยวไม่ได้รับการปรับปรุงและพัฒนาปล่อยให้ทรุดโทรม จำนวน ๔ ราย อันดับเจ็ดเหตุผลอื่น ๆ จำนวน ๑๕ ราย ไม่ออกความคิดเห็น ๔ ราย

๖. อันดับความต้องการของปัจจัยที่ทำให้ชาวต่างประเทศนิยมมาท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นว่าปัจจัยที่สำคัญอันดับแรกคือ มีโบราณสถานและโบราณวัตถุที่น่าสนใจ จำนวน ๕๒ ราย อันดับสองคือขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมที่ดั้งเดิม จำนวน ๔๕ ราย อันดับสามคือมีสิ่งอำนวยความสะดวก จำนวน ๔๒ ราย อันดับสี่มีธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยว

ที่สวงาม จำนวน ๔๐ ราย อันดับห้าคือค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่ำ จำนวน ๓๑ ราย และ
ตอบว่าอื่น ๆ จำนวน ๒ ราย

๓. ผลกระทบของเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๔ ต่อ
ธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีความเห็นว่าเสถียรภาพทางการเมืองมีผลอย่างมาก จำนวน
๕๗ ราย (ร้อยละ ๓๑.๒๕) มีผลปานกลาง จำนวน ๑๖ ราย (ร้อยละ ๒๐.๐๐) มีผลน้อย
จำนวน ๕ ราย (ร้อยละ ๖.๒๕) ไม่มีผลกระทบเลย จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๕๐)

๔. นักท่องเที่ยวนิยมไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ มากเป็นอันดับแรก คือ
พัทธยา จำนวน ๕๐ ราย อันดับสองคือพระบรมมหาราชวัง จำนวน ๓๕ ราย อันดับสามคือ
ตลาดน้ำดำเนินสะดวก จำนวน ๓๒ ราย อันดับสี่คือเชียงใหม่ จำนวน ๓๐ ราย อันดับห้าคือ
วัดต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๗ ราย อันดับหกคือภูเก็ต จำนวน ๑๘ ราย อันดับ
เจ็ดคือสวนสามพราน จำนวน ๘ ราย อันดับแปดคือหาดใหญ่ จำนวน ๖ ราย และไม่ยอมออก
ความคิดเห็น จำนวน ๒ ราย

๕. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่รัฐบาลในการให้ข่าวสาร
และอำนวยความสะดวก กิจกรรมส่วนใหญ่ จำนวน ๕๖ ราย (ร้อยละ ๓๐.๐๐) ให้คำตอบว่า
พอใช้ จำนวน ๑๑ ราย (ร้อยละ ๑๓.๑๕) ให้คำตอบว่าดี จำนวน ๔ ราย (ร้อยละ ๕.๐๐)
ตอบว่าไม่ดี จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๓.๑๕) ตอบว่าไม่ดีเลย จำนวน ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๕๐)
ตอบว่าดีมาก และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๔ ราย (ร้อยละ ๕.๐๐)

ง. แนวโน้มของการดำเนินกิจการ

๑. ความคิดเห็นในการขยายธุรกิจท่องเที่ยวใน ๑ ถึง ๓ ปีข้างหน้า ธุรกิจ
ท่องเที่ยวจำนวน ๔๕ ราย (ร้อยละ ๕๖.๒๕) ให้ความเห็นว่าควรดำเนินธุรกิจตามปกติ
ธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน ๓๒ ราย (ร้อยละ ๔๐.๐๐) ให้ความเห็นว่าต้องขยายกิจการ และ
ธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๓.๑๕) ให้ความเห็นว่าต้องลดขนาดของกิจการ
และคำตอบว่าเลิกกิจการไม่มี

๒. ความคิดเห็นของธุรกิจท่องเที่ยวเกี่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยวใน ๓ ปีข้างหน้า

ธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน ๓๒ ราย (ร้อยละ ๔๐.๐๐) ให้ความคิดเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจะคงเพิ่มขึ้น จำนวน ๒๕ ราย (ร้อยละ ๓๖.๒๕) ให้ความคิดเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวคงเดิม จำนวน ๑๓ ราย (ร้อยละ ๑๖.๒๕) ให้ความคิดเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจะลดลง และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๖ ราย (ร้อยละ ๗.๕๐)

๓. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการธุรกิจท่องเที่ยวเมื่อมีกฎหมายควบคุม ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนมาก จำนวน ๕๖ ราย (ร้อยละ ๗๐.๐๐) ตอบว่าธุรกิจท่องเที่ยวจะดีขึ้น จำนวน ๑๒ ราย (ร้อยละ ๑๕.๐๐) ตอบว่าธุรกิจท่องเที่ยวจะไม่มีเปลี่ยนแปลง จำนวน ๕ ราย (ร้อยละ ๑๑.๒๕) ตอบว่าธุรกิจท่องเที่ยวจะมีการดำเนินงานเลวลง และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๓ ราย (ร้อยละ ๓.๗๕)

๔. ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของนโยบายและการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปัจจุบันของรัฐบาล ธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จำนวน ๓๖ ราย (ร้อยละ ๔๕.๐๐) ให้คำตอบว่านโยบายและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลในปัจจุบันไม่มีผลกระทบอันสำคัญ ธุรกิจท่องเที่ยวจำนวน ๒๖ ราย (ร้อยละ ๓๒.๕๐) ตอบว่าทำให้ประสบผลดีขึ้น ธุรกิจท่องเที่ยวจำนวน ๑๒ ราย (ร้อยละ ๑๕.๐๐) ตอบว่าทำให้ตกต่ำลง และไม่ออกความคิดเห็น จำนวน ๖ ราย (ร้อยละ ๗.๕๐)

๕. ผลกระทบจากการปรับราคาน้ำมันขึ้นอีกใน พ.ศ. ๒๕๒๔ ต่อธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีความเห็นว่าทำให้การท่องเที่ยวลดลง จำนวน ๕๔ ราย (ร้อยละ ๖๗.๕๐) ตอบว่าไม่มีผลกระทบกระเทือน จำนวน ๒๑ ราย (ร้อยละ ๒๖.๒๕) และไม่ตอบคำถาม จำนวน ๕ ราย (ร้อยละ ๖.๒๕)

สรุป ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่สามารถทำรายได้ให้กับประเทศชาติได้อย่างมาก โดยไม่ต้องสิ้นเปลืองวัตถุดิบมากนัก ยอดรายรับของธุรกิจท่องเที่ยวเกินดุลย์ตลอดเวลา จากภาพที่ ๗ ภาคผนวก ข เป็นกราฟแสดงรายรับรายจ่ายของธุรกิจท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓ เป็นต้นมา รายรับของธุรกิจท่องเที่ยวเกินดุลย์มาโดยตลอด โดยเฉพาะใน พ.ศ. ๒๕๒๒ ยอดรายรับมีถึง ๑๑,๘๓๒ ล้านบาท ส่วนรายจ่ายของธุรกิจท่องเที่ยวมีเพียง ๔,๗๓๑ ล้านบาท มียอดเกินดุลย์อยู่ถึง ๖,๕๐๑ ล้านบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ส่วนมากนำไปลดดุลย์

การค้าที่ประเทศซาคคูลย์มาได้เป็นอย่างดี และถ้ามีการพัฒนาและปรับปรุงให้ธุรกิจท่องเที่ยวของไทยเจริญก้าวหน้าต่อไปอีก ซึ่งมีแนวโน้มจะดีขึ้นเรื่อย ๆ ก็อาจจะทำให้ประเทศไทยที่เคยเสียเปรียบดุลการค้าอยู่ในฐานะได้เปรียบก็เป็นได้

ปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ทำให้มีบุคคลสนใจในการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวมาก เพราะว่าเป็นธุรกิจที่ให้ผลตอบแทนสูง จึงทำให้เกิดธุรกิจท่องเที่ยวขึ้นอย่างมาก มีทั้งธุรกิจเล็ก ๆ มีคนดำเนินงานไม่ถึง ๑๐ คน และเงินลงทุนไม่มากนักเข้ามาในธุรกิจประเภทนี้ เพื่อหวังที่จะหาผลประโยชน์ ตลอดจนการตั้งกิจการก็ง่ายมากไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับกำหนดไว้ ทำให้การค้าในธุรกิจประเภทนี้ในประเทศไทยเกิดความวุ่นวาย อัตราการเกิดของธุรกิจท่องเที่ยวมีมากการเล็ดลอดกิจการกระทำได้ง่ายและมีมาก เพราะเกิดการแข่งขันในการแย่งลูกค้ากันอย่างมากรจนต้องมีการตัดราคาค่าท่องเที่ยว จนทำให้กำไรแทบจะไม่มี ฉะนั้น การบริการที่จะให้แก่ลูกค้าที่มารับบริการก็เลวลงทำให้ภาพพจน์ของประเทศไทยเสียไป ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นพอจะสรุปเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. ขาดการรวบรวมข้อมูล สถิติ ตลอดจนการแบ่งประเภทการค้าเนื้องานของธุรกิจท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่เปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบันอย่างแน่ชัด

๒. ขาดการควบคุมและหลักเกณฑ์ที่แน่ชัดในการอนุญาตให้จดทะเบียนจัดตั้งธุรกิจท่องเที่ยว ก่อให้เกิดธุรกิจเล็ก ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย และมีได้เป็นสมาชิกของสมาคมใดสมาคมหนึ่งเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทำให้ขาดหลักประกันที่แน่นอนในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนการค้าเนื้องานยังไม่ได้มาตรฐานและตัดราคากันเองเพื่อแย่งลูกค้า บางธุรกิจท่องเที่ยวรับเงินจากต่างประเทศแล้วนำไปใช้ในกิจการอย่างอื่น ๆ กว่าที่จะส่งจ่ายให้โรงแรมที่ธุรกิจท่องเที่ยวได้ใช้บริการบางครั้งใช้เวลาถึงกว่า ๒ เดือน ในบางประเทศ เช่น ไต้หวัน ได้บังคับให้ธุรกิจท่องเที่ยวต้องมีเงินอย่างน้อย ๒ ล้านบาท จึงจะอนุญาตให้เปิดบริการได้ สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยวได้พยายามดำเนินการแก้ไขปัญหานี้ในกลุ่มผู้ที่เป็นสมาชิกเท่านั้น

และแจ้งให้ผู้อยู่ในธุรกิจท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศทราบ ทำให้การดำเนินงานโดยทั่วไปดีขึ้นแต่ก็เฉพาะในกลุ่มสมาชิกของสมาคมเท่านั้น

๓. ลักษณะของการจ่ายค่าบริการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ธุรกิจท่องเที่ยวของต่างประเทศบางธุรกิจมีธุรกิจอยู่ในประเทศไทยเป็นผู้จ่ายค่าท่องเที่ยวให้ ดังนั้น รายได้จากการท่องเที่ยวจึงมีทั้งเงินจากต่างประเทศและเงินที่หมุนเวียนอยู่ในประเทศเอง ในบางประเทศที่มีการจัดระบบธุรกิจท่องเที่ยวที่ดี จะบังคับให้จ่ายเป็นเงินตราต่างประเทศทั้งสิ้น ทั้งนี้ เพื่อผลประโยชน์ในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศ แต่ของไทยนั้นขึ้นอยู่กับ การดำเนินงานและการตัดสินใจของเอกชนเพียงฝ่ายเดียว

๔. ธุรกิจท่องเที่ยวเริ่มมีบทบาทและความสำคัญขึ้น แต่ยังไม่มีความหมายในค่านิยมโดยเฉพาะว่าต้องเสียภาษีในประเภทใด ส่วนมากจะชำระภาษีตามสภาพของงานที่กระทำอยู่ และตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ทำให้เกิดการซับซ้อนในการเก็บภาษี กล่าวคือธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องเสียภาษีอีกประมาณร้อยละ ๒.๒๐ ของเงินทั้งหมดที่เรียกเก็บจากลูกค้า ยกเว้นค่าโดยสาร เครื่องบิน ซึ่งเงินทั้งหมดที่ได้จากลูกค้าส่วนหนึ่งจะต้องนำไปจ่ายเป็นค่าที่พักและอาหารให้แก่โรงแรม โดยธุรกิจท่องเที่ยวจะได้รับผลประโยชน์จากโรงแรมเป็นค่านายหน้าประมาณร้อยละ ๑๐ เพราะฉะนั้นเงินที่เรียกเก็บจากลูกค้าส่วนหนึ่งจึงเป็นลักษณะของเงินผ่านมือเท่านั้น และทางโรงแรมจะต้องชำระภาษีและค่าอาหารอยู่แล้ว จึงเป็นการเกิดภาษีซ้อนโดยมิได้หักค่าใช้จ่ายเบื้องต้นที่สามารถพิสูจน์ออกก่อน โดยเฉพาะรายได้ซึ่งมิใช่รายได้ที่แท้จริงของธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อความเป็นธรรมในการเก็บภาษี

๕. มัคคุเทศก์เป็นจำนวนมากมิได้มีประสบการณ์หรือผ่านการฝึกอบรม มีความรู้เฉพาะในด้านภาษาต่างประเทศและมีได้เป็นพนักงานของธุรกิจท่องเที่ยว ได้ดำเนินงานในลักษณะมัคคุเทศก์ซึ่งเรียกว่า "ไกด์ผี" ซึ่งทำความเสียหายให้แก่ธุรกิจท่องเที่ยวและประเทศชาติเป็นอันมาก เนื่องจากไม่มีความรู้ในสถานที่ท่องเที่ยวเพียงพอ นอกจากนี้ยังมีมัคคุเทศก์บางประเภทที่ทำการคดโกงหรือหลอกลวงนักท่องเที่ยวในทางที่ไม่ดี เช่น การพาไปซื้อของในราคาแพง เพื่อต้องการค่านายหน้า การพานักท่องเที่ยวไปในแหล่งมั่วสุมต่าง ๆ เป็นต้น

ขอเสนอแนะ จากผลการวิจัยและการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของ เจ้าหน้าที่รัฐบาล ผู้บริหารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในการพัฒนาให้ธุรกิจท่องเที่ยวของประเทศไทยได้ เจริญก้าวหน้าต่อไป ได้ขอสรุปดังนี้

๑. ทางราชการควรจัดให้มีการสำรวจจำนวนธุรกิจท่องเที่ยวที่มีอยู่ทั้งหมด เพื่อเป็นการติดต่อประสานงานกับธุรกิจท่องเที่ยวเหล่านั้นให้ทราบถึงจำนวนของผู้มาใช้บริการ เพื่อได้ ตัวเลขที่แน่นอนของนักท่องเที่ยว และรายการจัดท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยว นิยม เพื่อจะได้พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นให้อยู่ในสภาพที่น่าท่องเที่ยวอยู่เสมอ และเพื่อจัด สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เหมาะสม นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมชาวบ้านในแถบ นั้น ๆ ทำของที่ระลึกออกจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการกระจายรายได้สู่ชนบทอีกทาง หนึ่ง

๒. ควบคุมการจัดตั้งและการดำเนินงานของธุรกิจท่องเที่ยว โดยการออกกฎหมาย มาควบคุมธุรกิจท่องเที่ยวซึ่งเป็นสิ่งที่ธุรกิจท่องเที่ยวต่าง ๆ ต้องการอยู่แล้ว (จากแบบสอบถาม) เพื่อเป็นการควบคุมธุรกิจท่องเที่ยวที่จะตั้งขึ้นมาต้องเป็นกิจการที่ได้มาตรฐาน สามารถให้บริการ แก่นักท่องเที่ยวได้ดีและถูกต้อง เพื่อป้องกันการเสื่อมเสียชื่อเสียงของประเทศไทย เพราะว่า ธุรกิจท่องเที่ยวบางแห่งดำเนินกิจการนำเที่ยวไปในทางหลอกลวงนักท่องเที่ยว และถ้าเป็น ธุรกิจท่องเที่ยวเล็ก ๆ ซึ่งไม่ได้มาตรฐาน ก็จะมีการแย่งลูกค้ากันโดยวิธีการตัดราคาค่าบริการ ท่อให้การบริการนักท่องเที่ยวไม่ดีเท่าที่ควร ฉะนั้น ควรมีการควบคุมการดำเนินงาน ของธุรกิจท่องเที่ยวให้มีการรายงานผลการดำเนินงานเป็นระยะ ๆ และมีทะเบียนในการขอ อนุญาตเพื่อสามารถพิจารณาถึงโทษหรือถอนใบอนุญาตได้ เมื่อธุรกิจท่องเที่ยวได้ปฏิบัติงานใน ลักษณะที่ทำความเสียหายต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ

๓. ควบคุมการดำเนินงานของมัคคุเทศก์ โดยการจดทะเบียนผู้มีสิทธิเป็นมัคคุเทศก์ ผู้ที่จะเป็นมัคคุเทศก์ได้จะต้องผ่านการอบรมหลักสูตรการอบรมมัคคุเทศก์ ซึ่งปัจจุบันนี้ ท.ท.ท. ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านการฝึกอบรมมัคคุเทศก์แก่ธุรกิจท่องเที่ยว โดยให้ความช่วยเหลือ ทางการเงินฝึกอบรมร่วมกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อให้มัคคุเทศก์ที่จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ได้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นอย่างถูกต้อง และ

เพื่อจะสามารถบรรยายความเป็นมาของสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรมีบทลงโทษแก่ผู้ปฏิบัติตนเป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ไกด์ผี) เพื่อเป็นการกำจัดบุคคลเหล่านี้ออกจากธุรกิจท่องเที่ยวของประเทศ เพราะบุคคลเหล่านี้เองที่นำความเสื่อมเสียมาสู่ประเทศโดยการหลอกลวงนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เป็นการทำลายภาพพจน์ของประเทศให้เสื่อมเสียในสายตาของชาวต่างประเทศ

๔. รัฐบาลควรอนุรักษ์ พยายามปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้ดีขึ้น อย่าปล่อยให้ทรุดโทรม จัดสร้างถนนหนทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวให้สะดวกยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวนิยมไปมากขึ้น และจัดหาแหล่งท่องเที่ยว มีการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ แก่สาธารณชน ซึ่งปัจจุบันทางรัฐบาลได้มีแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดต่าง ๆ อยู่แล้ว ทางฝ่ายธุรกิจท่องเที่ยวควรให้ความร่วมมือโดยการช่วยเหลือเผยแพร่และประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว และเสนอบริการในแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ แก่นักท่องเที่ยว

๕. รัฐบาลควรมีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในต่างประเทศให้มากกว่าที่กระทำอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งขณะนี้ทาง ท.ท.ท. ก็ได้ดำเนินการอยู่แล้ว แต่ยังไม่เป็นการเพียงพอ นอกจากนี้ยังต้องพยายามแก่ชาวต่าง ๆ ที่ทำความเสียหายแก่การท่องเที่ยวของไทย ในด้านชายแดนให้มาก เพื่อนักท่องเที่ยวในต่างแดนจะทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเทศไทย ได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง การประชาสัมพันธ์สามารถทำได้โดยการลงโฆษณาแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยในหนังสือที่มีชื่อเสียงในต่างแดน เช่น นิตยสาร TIME หรือตั้งหน่วยงานสาขาเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยในต่างแดนเพิ่มให้มากกว่านี้ จัดแสดงนิทรรศการต่าง ๆ เป็นต้น

๖. ในด้านความปลอดภัย รัฐบาลควรหามาตรการในการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งในปัจจุบันนี้ ทาง ท.ท.ท. ก็ได้ร่วมมือกับฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยการจัดตั้งหน่วยตำรวจท่องเที่ยวขึ้นมา เพื่อช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว แต่หน่วยงานนี้ยังเล็กมาก เจ้าหน้าที่ที่มีจำนวนน้อยไม่พอเหมาะแก่จำนวนนักท่องเที่ยว ซึ่งในปีหนึ่ง ๆ มีจำนวนเป็นล้าน ๆ คน ประกอบกับเครื่องมือเครื่องใช้ ยานพาหนะก็ขาดแคลน ควรจะได้รับการสนับสนุนให้คิดว่าที่เป็นอยู่ ในปัจจุบันตำรวจท่องเที่ยวมีหน้าที่ในการตรวจตราแหล่งท่องเที่ยว

เที่ยวทั่ว ๆ ไปในกรุงเทพมหานคร ให้ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในเรื่องคดีความที่เกิดขึ้น โดยตั้งศูนย์ขึ้นมาเรียกว่า ศูนย์อำนวยความสะดวกและให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้เมื่อเกิดเหตุร้ายแก่นักท่องเที่ยวแล้ว ควรจะต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอย่างรวดเร็ว เพื่อให้คดีความต่าง ๆ สามารถเสร็จสิ้นได้ภายในเร็ววัน